

Kṛṣṇa-Karṇāmṛtam

I.104

Bilvamaṅgala

till tyska&kommentar, Indien 1945

Svāmī Sadānanda Dāsa

till svenska©Kid Samuelsson 2005

För bhaktan ter sig varje försök, att tänka eller göra något, som meningslöst, så länge sakligt och konkret *varje livsytring från hans väsen inte sker för att glädja och tillfredsställa Gud*. En verklig aktning för det Gudomliga i människan, en lidelsefri kunskap om vårt sanna väsen, tillkännager vår bestämmelse, vårt syfte som människa: att från evighet till evighet tjäna allt medvetandes Gudomliga medelpunkt, och med kärleksfull, kunskapsrik hängivenhet viga oss åt Honom, gestalten av yttersta och högsta skönhet. Detta är förutsättningen för ett äkta liv som människa, utan skam och utan nedvärdering av människans värde.

Bhaktan glädjer sig, för vår jords kommande historiska framtids skull, om försöket görs, att åtminstone i det yttre, eliminera godtycklighet och våldsgärningar ur det politiska och sociala livet, att skydda den fria andliga och religiösa utvecklingen för den enskilde liksom för kultgemenskaper, från övergrepp av förvirrade fanatiker från alla schatteringar och att initiera ett yttre broderskap av alla människor.

Men, som ett alla förhoppningar söndermalande stenblock över sitt hjärta, känner bhaktan det gigantiska misstaget hos människan, vilken menar, att hon lever och tänker för sin egen skull, att naturkrafterna verkar och gestaltar, att historiens andedrag går in och ut för hennes skull, för människans skull.

Ingen förmår, att låta de krafter, som utgår från gestalten av den yttersta och djupaste skönheten hos Gudomen, från allt livs medelpunkt, Śrī Kṛṣṇa (śrī = skönhet, kṛṣṇa = medelpunkt), gestaltande verka i sitt eget dagliga liv, eller att med orädd, säker stämma genom sina ord och sitt tänkande göra dessa krafter urskiljbara och kännbara för medmänniskorna, *ingen*, som själv aldrig strävat efter, att förstå dessa krafter: att låta dessa verka i sig, att tänka och handla genom dessa, för Kṛṣṇa's glädjes skull. Hur skulle hon kunna detta, då hon ju inte ens vågar antaga existensen av ett verkligt Varande Gudomligt ursprung till sitt eget Vara och allt levandes Vara.

På den tiden, då den mest betydelsefulla företrädaren för bhakti (den tjänande, kunskapsrika Guds-kärleken) i Indien i vår tid, Bhaktisiddhānta Sarasvatī, blev informerad om, att det i Tyskland år 1934 inte längre fanns någon plats för Kṛṣṇa-bhakti-kulten (Caitanya-kulten), sade min lärare, att Tyskland därmed avsiktligt hade vänt sig bort från allt Varas medelpunkt och att ett folk röner samma öde som ett enskilt väsen, då det försöker vända sig bort från den upprätthållande och bärande medelpunkten. Han betonade: snabbt går såväl den enskilde som folket mot sin inre förstörelse och upplösning, emedan deras liv blivit utan mening.

Som ett litet stycke kosmiskt stoff, som kommit ur sin attraktionsbana och lösgjort sig från sin hittillsvarande relation till det tilldragande kraftcentret, far genom rymden tills det slutligen upplöses i väsenlösa partiklar som faller ned på någon fjärran himlakropp, så är varje människoliv och varje folk, som vill leva för sin egen skull och frigöra sig från allt Varas Gudomliga medelpunkt, Shri Krishna.

I ett gammalt sanskritverk, Kṛṣṇa-Karṇāmṛtam, vars verser sjungs mycket av ädla människor i Sydindien och som ger tröst och kraft åt många äkta Guds-vän,

heter det:

प्रेमदं च मे कामदं च मे
वेदनं च मे वैभवं च मे ।
जीवनं च मे जीवितं च मे
दैवतं च मे देव नापरम् ॥१०४॥

premadam ca me kamadam ca me
vedanam ca me vaibhavam ca me
jivanam ca me jivitam ca me
daivatam ca me deva nāparam (104)

(Dig, oh Śrī Kṛṣṇa),
som skänker mig Kärlek,
som skänker mig uppfyllelsen
av mina Önskingar,
som skänker mig Känsla,
som skänker mig Kunskap,
som skänker mig Liv,
som skänker mig Näring,
som skänker mig Ljus,
oh Gud (Dig söker jag),
och ingenting annat
(endast Dig tjänar jag).

Detta innebär: Du, Śrī Kṛṣṇa, Urgestalten av all skönhet, Du skänker mig *prema* eller begeistrad hänryckande Kärlek till Dig Själv och till det Gudomliga i allt som är. Och eftersom Du skänker mig den högsta frukten och livets högsta syfte överhuvudtaget, är du *kāmada* eller Den som uppfyller allt jag önskar, ty ingenting annat önskar jag, än att den från Dig utgående och till Dig hänförande Kärlekskraften, som utgår från Din skönhet, ska uppfylla mitt liv och vara så stark, att den (genom mig) i kärleksfull ödmjukhet ska bringas till utveckling och gestaltning i andra människor.

Jag vill ingenting känna (*vedanam*), förutom lyckan, glädjen och lidandet, som kommer mig till del i hängivelsen till Dig och därigenom i erfandet av Ditt väsen och Din gestaltuppenbarelse. Och varande sådan, är Du min kunskap (*vedanam*; annan betydelse) och min förståelse, ty tack vare Din Nåd och Kraft förmår jag inte känna någonting, som skulle vara lösgjort från Dig. Allt vad jag känner och erfar, står för mig i innersta sammanhang med Dig – även om

människorna omkring mig inte vet något om detta, och inte anar, att ingenting sker, om det inte är för Din skull och till stegring av Ditt Eget väsen.

Din storhet och makt av skönhet och kraft (*vaibhavam*) och min egen oförmåga att göra och tänka allt för Din skull samt leda andra människor till samma glädjerika Kunskap, gör mig beskedlig. Och ändå, då jag ser tillbaka på mitt liv, de olika banorna för min egen strävan fram till Dig, tycks det mig som ett under, något obegripligt sällsamt, att jag, i min omvärlds malström och i mitt eget inres tumult, vilka båda rör sig med förskräckande hastighet bort från Dig till den strandlösa och grundlösa osäkerheten och obestämdheten, ändå fann denna kraft av *vaibhavam*. Och den stammar från Dig och är Din kraft, den härliga dragningskraften, vilken jag först omedvetet, senare medvetet, upplevde i mig själv. Den gjorde det möjligt för mig, att mot all sannolikhet trotsa hindren, och i min inre vilja att nå fram till Dig, hävda sig mot den från Dig borttryckande strömmen.

Du är mitt liv (*jīvanam*), ty i den grad jag rör mig framåt mot Dig och i andra människor kan uppväcka ett intresse för en sådan rörelse mot medelpunkten, i samma grad erfar jag, att jag lever för Din skull. Då jag blickar tillbaka på mitt eget förflutna, tycks mig ett liv, som *inte* levs för Din skull, som döden. Och vore jag lösryckt från Dig, så vore jag som ett mörkt litet stycke kosmiskt stoff, som genom centrifugalkraften ryckts loss från urgrunden och nu rusar fram genom fjärran världar, för att snart förlora resten av sin glöd, som dock inte stammar ur stoffet självt, och som snart meningslöst förgås.

Därför är Du min näring (*jīvitam*). Allt, som inte är Du, förmår inte nära mig. Och mustlöst, torrt och osmältbart har gärningarna och pladdret från de människor, som inte kretsar kring Dig, blivit mig. Du är ljuset (*daivatam*), det strålande. Du är idealet för manlig skönhet. Och var jag än viger mig åt Dig och den ena eller andra strålen från Din lysande gestalt blir mig synlig, erhåller mitt eget liv, mitt tänkande och handlande, en avglans av denna i skönheten i hängivenheten till Dig.

Du Gudom (*deva*) är allt och jag vägrar att i fruktan eller tillbedjan böja mig inför någon annan, att låta mig tvingas, att älska något annat eller viga mig åt detta. Jag vill ingenting annat älska än Dig Själv. Och för dem, som inte vill veta och ana något om Dig, har diktaren skrivit orden på slutet: Ingenting annat (*nāparam*; *na aparam*). Det betyder bl.a., att det andra, nämligen det som ligger bortom, utanför Dig, eller det, i vars medelpunkt Du inte står, *ingenting* är.

Allt verkligt Varande grundar i Dig, verkar genom Dig, utifrån Dig och till Dig. Den som inte låter sig gripas av den bedårande begestringen för de saker och tankar, som tycks de Krishna fjärran människorna så betydelsefulla, den som vet, att dessa ting inte är värda att vara och att de, betraktade utan lidelse, därför att de är utan mening, i ordets egentliga bemärkelse alls inte är, utan bara synes vara.

Bhaktan vet, att det bara är drömmar, då han för sig utmålar en människovärld, i vilken den ene hjälper den andre, att leva ett meningsfullt liv för Krishnas glädjes skull, och att han och andra skingrade Gudsinvigda får låta sig nöja med, att vara tämligen isolerade och ensamma. Men han vet också, att det bara finns *en*

lösning på alla frågor i hans eget liv och i alla andras; att fullända sig själv i hängivelsen till Gud, medan medmänniskorna – även om de vänder sig bort från honom och till och med hånar honom – dock omedvetet blir berörda av den i honom verkande kraften. Och det är verkligen dessa få kraftcentra och kraftsändare, som dolda i de mest sällsamma gestalter, och omedvetet för de andra, påverkar mänsklighetens öde. Och som i ett kraftparallelogram den övervägande delen av mänskligheten strävar bort från Gud, medan det är en skrattretande liten del som verkligen strävar till Honom, så blir resultatet en rörelse, som utifrån sett, endast strävar mot etiska och humanitära ideal, ty mer än etik och moral förmår denna ringa kraft från den enskilde inte frambringa i de Guds-frånvända.

Även om utformandet av en nygestaltning av en bättre politisk och social värld, inte baseras på livets yttersta och djupaste motiv, så är detta ändå det som indisk filosofi kallar naimittika dharma (en tidsbestämd världsordning). Och ett sådant, av humanitära och etiska motiv buret samhälle, är för den enskilde och samhället i stort förutsättningen för en möjlighet till påverkan och en möjlighet att bli gripen av djupare och mer väsentliga motiv.